

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

שליחות ב"מרחקים"

הרב מענדל ליפסקר

גדלתי בטורונטו בבית חב"די, ומגיל רך ביותר הושפעתי מהרבי. עוד לפני שזכיתי לפגוש אותו לראשונה, ידעתי שהרבי הוא כוח מניע בחיי משפחתי. אני זוכר מכתבים מהרבי שהיו ממוענים לאבי, ואת ההתרגשות המיוחדת שאפפה את הבית כשהם הגיעו. אבי מעולם לא פתח סתם כך את המעטפה. הוא תמיד ערך הכנות לפני קריאת דברי הרבי. הוא נטל את ידיו, חגר את אבנטו - כמנהג החסידים בעת התפילה - ורק אז היה פותח וקורא את המכתב. על פי רוב, הוא לא שיתף אותנו הילדים בתוכן הדברים שכתב הרבי, אבל יכולנו לראות שהדברים היו משמעותיים מאוד עבורו. מפעם לפעם היינו נוסעים לניו יורק לרגל חג הסוכות כדי לבקר את סבי וסבתי, ותמיד הייתה ציפייה והתרגשות גדולה לקראת הנסיעות הללו, כי ידענו שנוכל להשתתף בהתוועדויות של הרבי, ואולי אפילו להיכנס לרבי ליחידות.

אני זוכר בבירור את הפעם הראשונה שבה ראיתי את הרבי עוד בתור ילד צעיר. היה זה בסביבות תשי"ד (1954), בהיותי בן חמש. אף שבוודאי עוד לא הבנתי את חשיבותו של הרבי, יכולתי להבחין בעליל במלכותיות שהקרין, והדבר עורר בי יראת כבוד.

אני נזכר כיצד בהתוועדויות שנערכו בסמיכות לשמחת תורה, היה נהוג שהילדים הצעירים עלו על אחד השולחנות ושרו. אחר כך הורה הרבי למזוג לנו מיץ ענבים, כדי שנוכל לומר 'לחיים'. זה היה דבר מקסים - לתת לילדים לתפוס את 'מרכז הבמה' בפני כל המבוגרים. אבל היה בזה משהו נוסף, בכך זרע הרבי את הזרעים שעתידיים היו לנבט ולפרוח בהמשך. הענקת תשומת הלב לילדים לא הייתה רק מחווה יפה - הרבי דאג לטפח את דור העתיד.

בשנת תש"כ (1960), כשהייתי בן אחת עשרה,

התלוויתי אל אבי בזמן שאחי הגדול השתתף במחנה הקיץ 'גן ישראל' בצפון מדינת ניו יורק. במהלך היחידות הביט בי הרבי, ואמר, כאילו קרא את מחשבותיי: "לפי המבט שעל פניך, אני רואה שגם אתה רוצה להשתתף במחנה הקיץ".

הוא כמובן צדק לחלוטין. קפצתי בשמחה על ההזדמנות ועניתי מיד, "כן, כן, אני רוצה".

"אני מוכן לעשות אתך עסקה", המשיך הרבי - באלו המילים ממש השתמש בדברו אליי, ילד בן אחת עשרה: "אני מוכן לעשות אתך עסקה. אם תקבל על עצמך ללמוד בעל פה שתי מסכתות מהמשנה, אבקש מאביך שיאפשר לך להשתתף".

בו במקום נתתי את הסכמתי. לא קלטתי עד כמה זה יהיה קשה, ושבגלל זה לא יישאר לי הרבה מחופשת הקיץ, אבל עמדתי בהתחייבותי. במבט לאחור, אני מבין איזה מהלך גדול היה זה מצדו של הרבי. הוא

«

זכות זו תהיה לנסוע ל"מרחקים" בתור שליחו של הרבי.

כעבור מספר שנים, כשהייתי בדרכי לדרום אפריקה כדי לשמש שם כשליח הרבי, שלח לי הרבי ברכה - באמצעות שליח אחר - שבה התייחס לנסיעתי למקום מרוחק, כאשר הוא נוקט שוב בביטוי "מרחקים". אף שיכול היה לנקוב בשם המדינה אליה נסעתי - דרום אפריקה - בחר הרבי להשתמש דווקא בביטוי שקיבע את מחויבותי לשליחות בריחוק מקום.

כמה שנים מאוחר יותר, אירע דבר דומה. ביקרתי בניו יורק, וטרם שובי לדרום אפריקה התייחס הרבי במהלך התוועדות למונח "מרחקים". הרבי הודיע ש"נמצא בהתוועדות מישהו שעומד לשוב אל מקום שליחותו במרחקים, וברכתי נתונה לו". העובדה שהרבי השתמש באותה מילה הייתה מבחינתי סוג של מתנה נפלאה. מילה זו ביטאה עבורי את העובדה שהרבי הבין על מה אני חושב, שם לב אליי ותמך בעבודתי כשליחו. בעיניי, הייתה זו מחווה שערכה לא יסולא בפז.

הרב מענדל ליפסקר עומד בראשות מוסדות חב"ד בדרום אפריקה. הוא גם משמש כרב בית הכנסת בשכונת הייד פארק בעיר יוהנסבורג, שם רואיין בחודש מנחם אב, תשע"ד (2014).

זרע זרעים בתודעתי, והכין אותי לקראת הבאות. הוא הניע אותי להתאמץ ולעשות עוד ועוד - מעל ומעבר לתחום הנוחות שלי, דבר שעתידי היה לסייע לי בשלב מאוחר יותר בחיים, כאשר הפכתי להיות שליחו.

לאחר שסיימתי את לימודי בשיבת חב"ד במונטריאול, עברתי עם חלק מחבריי ללמוד כמה שנים נוספות בשיבת חב"ד בניו יורק. כפי שהיה נהוג בשנים ההן, זכיתי להיכנס לרבי ליחידות לקראת יום הולדתי. הייתה זו יחידות קצרה שארכה דקות ספורות, בה הרבי היה מברך אותי, אך הייתה זו גם הזדמנות לבקש עצה והכוונה.

באותה שנה היו לי קשיים רבים עם החברותא שלי בשיבה - היינו מתווכחים ומתנגחים כל הזמן. כל דבר שאמר, הייתי סותר; וכל דבר שאמרתי, הוא היה סותר. כאשר נכנסתי לרבי ליחידות אמרתי לו שאני חושש שמשוה לא בסדר איתי בכך שאני כל הזמן מתנצח עם חברי, וביקשתי את הדרכתו בנושא זה.

הרבי אמר לי, "נראה שהתברכת בכישרון הפלפול", כלומר, ביכולת לנתח הבדלי סברות בדיני התלמוד השונים, על ידי התמקדות בסתירות לכאורה בטקסט התלמודי. הוא עודד אותי לפתח ולשכלל את הכישרון הזה. כך לפתע התהפך מצב שהיה נראה שלילי למדי, והתברר כהזדמנות אדירה להתפתחות אישית.

עתה כאשר למדתי עם החברותא שלי, הייתה לי תחושה שונה לחלוטין ביחס למהות הוויכוח שלנו. היה זה משהו חיובי - התפלמסנו כי לא היינו מוכנים להסתפק בקריאה שטחית של הטקסט; שנינו ביקשנו לגלות משמעות עמוקה יותר.

כאשר הסתיימה תקופת הלימודים בניו יורק, הוחלט שכל התלמידים שהגיעו מחוץ לניו יורק - ממונטריאול, נוארק ופריז - יחזרו אל הישיבות שמהן הגיעו. הרבי בעצמו טרח לבאר לנו את הסיבה להחלטה זו - עובדה שכשלעצמה היא די מדהימה.

הוא פתח בציטוט סיפור המובא כמשל בספר הזוהר על נסיך שנשלח ל"מרחקים" - זה היה הביטוי שבו השתמש הרבי - אל מקום שבו יוכל לצמוח ולהתפתח הרבה יותר מכפי שיכול היה בארמון המלוכה, בקירוב מקום אל אביו - המלך.

הרבי האריך בחשיבות מילוי שליחות במקום מרוחק דווקא, ואני זוכר שבשעת מעשה חשבתי לעצמי איזו

מוחפס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 1777-373-03

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"א (1980) — קבוצה של תלמידי הישיבה שעמדו לנסוע למרוקו כדי לפתוח שם ישיבה גדולה במרוקו, נכנסו אל הרבי ביחידות. הרבי נשא בפניהם שיחה קצרה (שאף הוגהה אחר כך), ובה דיבר על מעלתה של מרוקו כמקום תורה ואיחל לשלוחים שיזכו "להחזיר עטרה ליושנה". בסיום חילק הרבי לכל אחד מהתלמידים השלוחים קונטרס "סיום והכנסת ס"ת", שטר של דולר לתרום לצדקה בארה"ב, ושטר של מאה פרנק כדי לתרום לצדקה במרוקו.¹ ז' בטבת

1 לקוטי שיחות כ, עמ' 515

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER with the REBBE

בסיוע חברי THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד